

Nejistá zpráva z ráje

Nebylo chladno ani teplo, bezvětrí.

Tma nebyla černá, prostě jen byla.

Nic se nehýbalo, nikdo nekřičel...a přesto ho něco muselo probudit.

Řídký bílý vous pročísl tmu.

Posadil se.

Tma ho obklopovala a vstupovala do něj.

Protáhl se a jeden z opánků mu sklouzl z nohy.

„Hrome!“

Zahřmělo...

Marně šátral kolem sebe. Tma mu projížděla mezi prsty, ale opánek nikde.

Posadil se: „Budiž světlo!“

Tma světlala a obrysy opánku se začaly rýsovat nalevo od jeho nohy.

Hmátl po něm a nazul ho zpět tam, kam patřil.

Světlo ho dlobalo do očí.

„Dost, dost, to stačí,“ máchl unaveně rukou.

Poškrábal se zamyšleně na čele. Co bude dál? Byla tma, je světlo a co bude teď? Opět tma?

Prohrábl bílý vous a pohlédl na své ruce plné vrásek.

Ach, tak starý už jsem, tak unavený. Přiložil ruce k sobě a pocítil nesmírně silný proud energie.

Zavřel oči a přiblížil ruce, proud zesílil.

Tak starý a unavený, a přesto v něm zůstalo dost síly na zázrak.

Odtrhl ruce prudce od sebe na vzdálenost několika bílých vousů položených za sebou. Mezi dlaněmi se smotávalo klubko svítících hadů.

Vousy mu v poryvech větru bičovaly tvář, ohlušující řev se hnal světlem a zastrášoval tmu.

Vyčerpaně odhodil žhnoucí kouli a usnul.

Nespál vůbec klidně a vůbec dlouho.

Když se probudil, vznášela se kousek pod ním.

Chvíli ji pozoroval.

Zívl.

Slza z jeho oka dopadla na vychladlý povrch a zalila jeho část. Modře se zrcadlila do jeho

ospalého obličej.

„Pěkné,“ usmál se a prstem objížděl povrch. V dráze jeho prstu se řinula modř.

Vous visel do prostoru a jeho konečky hladily Zem.

Vyhlazovaly údolí a propasti, tak hluboké, jako vrásky starého muže;

odváděly vláhu v tenoučkých pramíncích a metaly jemný písek na rozlehlé plošiny.

Hrál si celé věky.

Stavěl vodě překážky, pouštěl ji do nitra Země, aby vytekla na povrch na jejím opačném konci, zaléval údolí a odváděl vodu z pouští.

Jednou ponořil prsty do nitra Země a vyloupl z jejího samotného středu horkou hroudu hmoty.

Chvilí přemýšlel a pak z její nepatrné části udělal kvítek.

Z další části semínko a hned po něm docela malinkého prvoka.

Pár týdnů tvořil a pozoroval, bavil se tím drobným pohybem, dotvářel své výtvary k dokonalosti.

Nejdříve naučil ryby plavat, světlušky světélkovat, osrstil zajíce, vytahal za uši slona, naučil

hyenu smát se silnějším, vysvětlil krtkovi, že nepotřebuje vidět, a žížale, že se musí bát sucha.

Zvědavé žirafě protáhl krk, upracovanému sekáči přidal pár nohou a motýlům omaloval křídla.

Jen ježek se nevydařil, nenaučil se chodit potichu.

Ležel a pozoroval ten barevný kolotoč, ten kulatý nesmysl, co vytvořil, otáčel ho pořád dokola, aby mu neuniklo, jestli klokan pořád skáče po dvou a jestli netopýr pořád odmítá spát hlavou nahoru.

Radoval se jako malé dítě, když roztočí mlýnek, aniž by věděl, kdo nebo co je to dítě, a jak se mu rozzáří oči, když první lopatka nabere vodu a mlýnek začne zpívat.

Otáčel Zemí, trásl s ní, zkoušel ji roztočit větrným vírem, mrazil a páčil ji zároveň.

Pořád mu ale zůstával kousek chladnoucí hmoty a on marně věky přemýšlel, k jakému obrazu by ji přetvořil.

Jeho pozornost už nedokázali udržet dravci nahánějící své oběti, žížaly vylézající za deště a opice denně loupající banány. Vše mu připadalo tak snadno předvídatelné, tak málo zábavné. Toužil po něčem úplně novém, po díle, které by završilo jeho práci a bylo dostatečně zajímavé, aby udrželo jeho pozornost.

Na sklonku dalšího tisíciletí se rozhodl, že kus hmoty přetvoří k obrazu svému, a hned se dal do díla. Stačilo dvojí otočení Země a poslední chybějící článek byl hotov.

Srdce zapadlo do hrudního koše, oči do očních důlků, kosti se spojily v kloubech, neurony spráhly dendrity, močová trubice políbila měchýř, játra se stulila k sobě a do dlaní, do rýh po dráze jeho vousů byl vepsán osud. Starý muž si mocně oddechl a jeho dech se snesl na růžové nehybné tělo.

„Mé dílo je dokonáno,“ zaburácel mocný hlas prostorem.

Tvor otevřel oči a podíval se na starého muže: „Amen.“

Starý muž se podíval na to stvoření a usmál se... „Ano, ku obrazu mému,“ vzal tvora do dlaně a snesl ho na povrch otáčejícího se kulatého nesmyslu.

„Bože,“ ozvalo se odněkud ze zeleného pralesa.

„Ano?“

„Je-li kde na světě ráj, pak právě tady, kde jsi mě opustil a kde jsem tě znovu našel.“

„Moc filosofuješ, Zikmunde, natrhej si radši fíky a posilni se, čeká tě dlouhá cesta,“ usmál se Bůh a usnul na pár let.

Všichni se smáli.

Nejistá zpráva z ráje + Večer

Napsal uživatel Pavla Slepíčková – Pavlís + Bohdan Mezei - Haluz
Čtvrtek, 19 Listopad 2009 18:17

„Tak tohle byl opravdu dobrý příběh, příteli,“ pokynul jsem cizinci, který seděl vedle mne už dobrou hodinku u ohně ve vojenských lesích.

Se soumrakem se vynořil z mlází za potokem, jen tak s dekou sbalenou do tlumoku a starou vojenskou mapou v náprsní kapse. Přisedl si mezi nás, pročísl si vousy, do kterých nachytal pyl z kvetoucích smrků a nabídl nám hlt pálenky, kterou vybalil z deky.

„A kam vlastně míříš dál“ zeptal jsem se zvědavě, zatímco vyfoukl kouř z dýmky do vychladlého vzduchu.

Chvilí bylo ticho, až jsem zalitoval, že jsem tuto otázku vůbec vznesl. Přehodil jsem si celtu přes ramena a přiložil na oheň.

Všichni utichli a upřeli svůj zrak na tázaného.

Podíval se směrem za hasnoucími jiskrami létajícími z plamenů a tiše pronesl:

„Prostě jen tak, podívat se, co se tu změnilo, dlouho jsem spal.“

Pavla Slepíčková – Pavlís

Trapsavec 2009

Večer

Slza dymu vysychá,
už neštípe
v očiach privretých vekmi.

Zem pod telom
studená a vlhká
privykla na teplo ľudskej duše.

Uhlíky v pahrebe hovoria:
Čas ísť
a lahnúť pod tmavú oblohu.

Bohdan Mezei - Haluz

2. místo v poezii do 23. let
Trapsavec 2009